

Søren Krarup (DF):

Med loven om ændring af lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, lov nr. 361, indførtes fra den 1. juli 2002 den ordning, man kalder starthjælp, og som består i, at indtil udlændinge har opholdt sig lovligt i Danmark i 7 år, modtager de en lavere offentlige ydelse end kontanthjælp.

Hvad er meningen med denne ændring? Det er i mine øjne for det første at gøre det mindre attraktivt for deltagere i den moderne folkevandring fra den tredje verden til den vestlige verden at komme til Danmark; et yderst nødvendigt formål, et højst fornødent forsøg på at beskytte et lille land mod denne folkevandring, som virkelig udgør en trussel imod hele Vesten og især imod en nation af Danmarks størrelse.

Det har altid harmet og forarget mig, at alverdens flygtninge fra Langtbortistan kan komme rejsende til Danmark og uden videre blive sidestillet med danske borgere. Nej, danske borgere skal naturligvis have en særstilling i det Danmark, der er deres fædreland, og hvor de har bidraget til at skabe et godt samfund. Starthjælpens forskel fra kontanthjælpen er for det første en understregning af dette forhold.

Kl. 16.20

Det andet formål er at anspore nyankomne udlændinge til at forsøge at forsøge sig selv, eller med andre ord: at give dem et incitament til at komme ud på arbejdsmarkedet. Det skal kunne betale sig at arbejde. Det skal ikke være sådan, at man lige så godt kan lade være, og derfor er starthjælpen beskeden og skal være det, svarende til den SU, for hvilken danske studerende må klare sig. Er det groft at give nyankomne udlændinge samme vilkår som danske studenter? Er det småligt og uværdigt, at Danmark ikke offerer det samme på nyankomne fremmede som på sine egne børn under uddannelse? Det mener Kristeligt Folkeparti og Socialistisk Folkeparti altså, men det mener Dansk Folkeparti ikke. Vi finder starthjælpen både rimelig og rigtig.

Vi vil også understrege, at loven ikke har haft lang tid at virke i. En lovs virkninger kan ikke bedømmes over en så kort periode, man må give den mulighed for at få konsekvenser. Men må jeg tilføje, at jeg ikke nærer nogen forventning om, at sådanne nøgterne argumenter vil gøre indtryk på Kristeligt Folkeparti, for vi står her ikke over for nøgternhed, men over for det, der kaldes for ideologi, når vi taler om Socialistisk Folkeparti, og sværmeri, når vi taler om Kristeligt Folkeparti.

Det er tankevækkende, men absolut ikke tilfældigt, at disse to partier har samme holdning og samme formål med de to forslag, der nu er til behandling. Når man som Kristeligt Folkeparti gør kristendom til politik og moral, for ikke at sige moralisme, havner man nødvendigvis i samme bås som den socialisme, der også påkalder sig et højere formål i sine politiske foranstaltninger.

Formålene har ikke samme navn. I det ene tilfælde misbruger man det kristelige sprog og taler om guddommeligt retfærdighed, i det andet tilfælde er det humanismen, der fører ordet, og derfor taler socialismen om medmenneskelig eller humanitær retfærdighed. Men meningen er den samme. Meningen er i begge tilfælde at bruge absolutte målestokke på denne relative jord, eller anderledes sagt: at lade et religiøst perspektiv sætte det verdslige.

I Dansk Folkeparti agter vi ikke at sammenblande religion og verdslighed. Vi vil give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Vi lovgiver ikke af hensyn til en højere absolut retfærdighed, men for at gavne Danmark og det danske folk, og med dette som udgangspunkt siger vi nej til begge forslagene.

Lars Barfoed (KF):

Integration af indvandrere i det danske samfund er en af de største udfordringer, vi står over for i dette samfund nu og i de kommende ganske mange år.

Hvis det var sådan, at de indvandrere, som bor i Danmark, havde den samme erhvervsfrekvens som danske borgere, ville der være 60.000 flere ude på det danske arbejdsmarked. Det er ganske tankevækkende, og det viser, at vi kan gøre både indvandrerne og det danske samfund en kæmpe tjeneste, hvis vi bliver bedre til at integrere. Derfor skal der sættes ind på alle fronter.

Mange tal tyder også på, at Danmark faktisk er et af de lande i verden, der er dårligst til at integrere udlændinge i samfundet – både på arbejdsmarkedet, kulturelt og på anden vis. Derfor er det, som jeg startede med at sige, virkelig en kæmpe udfordring, vi står over for, og derfor indgår der også mange elementer i den. Vi skal tage alle instrumenter i brug for at sikre en så god integration som overhovedet muligt.

En af de ting, man kan hæfte sig ved, når man rundtomkring i verden ser på, hvor det er lykkedes at integrere udlændinge godt, og hvor det ikke er lykkedes, viser det sig, at de lande, hvor